

5.

SVATÝ ROK MILOSRDENSTVÍ

MILOSRDNÍ JAKO OTEC

**Krátká promluva papeže Františka
na téma Milosrdenství Boha**

Dnes si můžeme položit otázky týkající se vztahu mezi eucharistií, kterou slavíme, a svým životem – jako církve i jednotliví křesťané. Jak prožíváme eucharistii? Když jdeme v neděli na mši, jak ji prožíváme? Je to jen slavnostní chvíle, ustálená tradice, příležitost k setkání nebo k pocitu uspokojení, anebo je něčím víc?

Existují velmi konkrétní signály, jež nám umožní pochopit, jak to všechno prožíváme, jak prožíváme eucharistii. Tyto signály nám napoví, zda prožíváme eucharistii dobře nebo méně dobře.

Prvním ukazatelem je způsob, jakým se díváme na druhé a jak o nich smýšlíme. V eucharistii Kristus vždy nově uskutečňuje sebedarování, které dokonal na kříži. Celý jeho život je činem naprostého sdílení se z lásky. Proto rád pobýval s učedníky a lidmi, které poznal. Pro něho to znamenalo sdílet s nimi jejich tužby, problémy a vše, co hýbalo jejich duší a jejich životem. Když se nyní účastníme mše svaté, setkáváme se s muži a ženami všeho druhu: s mladými, starými, dětmi, chudými, dobře postavenými, místními nebo cizinci, celými rodinami či jednotlivci... Vede mne však eucharistie, kterou slavím, k tomu, abych všechny vnímal jako opravdové bratry a sestry? Roste ve mně schopnost radovat se s radujícími a plakat s plačícími? Vede mne eucharistie k tomu, abych se vydával za chudými, nemocnými a vytlačenými na okraj? Pomáhá mi rozpoznávat v nich Ježíšovu tvář?

Všichni jdeme na mši, protože máme rádi Ježíše a chceme mít v eucharistii účast na jeho umučení a vzkříšení. Máme však rádi bratry a sestry, jež jsou v nouzi, jak to žádá Ježíš?

Druhým, velmi důležitým ukazatelem je milost zakoušení odpuštění a ochoty odpouštět. Občas se někdo zeptá: „Proč by se mělo chodit do kostela, když ten, co bývá pravidelně na mši, je stejným hříšníkem jako druzí?“ Kolikrát jen jsme to slyšeli? A vsutku, kdo slaví eucharistii, nečiní tak proto, že se považuje za lepšího nebo se chce jevit lepším než druzí, nýbrž právě proto, že stále cítí nutnost být přijat a znovuzrozen

milosrdenstvím Boha vtěleného v podobě Ježíše Krista. Pokud kdokoli z nás necítí potřebu Božího milosrdenství, necítí se být hříšníkem, ať raději na mši nechodí. Chodíme na mši, protože jsme hříšníci a chceme obdržet Boží odpuštění a mít účast vykoupení a odpuštění, které nám Ježíš nabízí. Ono „vyznávám se“, které pronášíme na začátku, není jen formalitou, nýbrž pravým úkonem kajícího! Jsem hříšník a vyznávám to – tak začíná mše. Nikdy nesmíme zapomenout, že Ježíšova poslední večeře se konala v „tu noc, kdy byl zrazen“ (srov. 1Kro 11,23). V onom chlebu a vínu, které obětujeme a kolem nichž se shromažďujeme, se pokaždé obnovuje Kristův dar těla a krve na odpuštění našich hříchů. Musíme jít na mši pokorně jako hříšníci a Pán nám udělí smíření.

Posledním cenným ukazatelem je vztah mezi slavením eucharistie a životem našich křesťanských společenství. Vždycky je třeba mít na paměti, že eucharistie není něčím, co děláme my. Není nějakým naším připomenutím toho, co Ježíš řekl a učinil. Nikoli. Je to vlastní čin Ježíšův!. Zde působí a na oltáři je přítomen sám Kristus. Je to Kristův dar, který se zpřítomňuje a shromažďuje nás kolem sebe, aby nás sytil svým slovem a životem. To znamená, že poslání a sama totožnost církve pramení odtud, z eucharistie. Tam dostávají podobu. Liturgie může být z vnějšího hlediska zcela bezvadná a nádherná, ale pokud nás nevede k setkání s Ježíšem Kristem, hrozí nám, že nepřinese našemu srdci a našemu životu žádnou výživu. Skrze eucharistii chce Kristus vstoupit do našeho života a proniknout ho svou milostí, aby v každém křesťanském společenství život odpovídal liturgii.

Srdce se nám naplňuje důvěrou a nadějí, když pomyslíme na Ježíšova slova v evangeliu: „Kdo jí mé tělo a pije mou krev, má život věčný a já ho vzkřísím v poslední den“ (Jan 6,54). Prožijme eucharistii v duchu víry, modlitby, odpuštění, pokání, společné radosti i starosti o potřebné bratry a sestry v jistotě, že Pán splní, co nám přislíbil: věčný život. Ať se tak stane!

Eucharistická modlitba o smíření

Otče, ty jsi vpravdě svatý. Od počátku dáváš člověku poznat svou lásku a chceš, abychom i my byli svatí.

Shlédni na lid, shromážděný kolem tvého stolu a sešli svého Ducha na tyto dary, aby se staly tělem a † krví tvého milovaného Syna, Ježíše Krista.

Pro svůj hřích jsme byli mrtví a neschopní přiblížit se k tobě. Tys nám však dal důkaz svého nekonečného milosrdenství, když se tvůj Syn, jediný spravedlivý, vydal do našich rukou a nechal se přibít na kříž. Dříve než rozepjal ruce mezi nebem a zemí, slavil se svými učedníky velikonoční hostinu a ustanovil znamení věčné smlouvy.

Při večeři vzal chléb, vzdal ti díky, lámal, dával jim a řekl:

VEZMĚTE A JEZTE Z TOHO VŠICHNI: TOTO JE MOJE TĚLO, KTERÉ SE ZA VÁS VYDÁVÁ.

Protože věděl, že svou krví, prolitou na kříži, smíří všechno, vzal po večeři kalich naplněný vínem, v modlitbě požehnání ti vzdal díky, dal jej svým učedníkům a řekl:

VEZMĚTE A PIJTE Z NĚHO VŠICHNI: TOTO JE KALICH MÉ KRVE, KTERÁ SE PROLÉVÁ ZA VÁS A ZA VŠECHNY NA ODPUŠTĚNÍ HŘÍCHŮ. TOTO JE SMLOUVA NOVÁ A VĚČNÁ. TO KONEJTE NA MOU PAMÁTKU.

Zachraň nás svým křížem, vysvobod' nás svým vzkříšením, Ježíši Kriste, Spasiteli světa.

Proto na památku smrti a vzkříšení tvého Syna, našeho velikonočního Beránka a Dárce pokoje, v očekávání jeho požehnaného příchodu na konci věků, přinášíme ti, Bože pravý a věrný, tuto oběť, která je pramenem smíření pro všechny lidi. Shlédni, Otče, na tuto svou rodinu; ty ji shromažďuješ a dáváš jí účast na jediné oběti tvého Krista. Dej, ať v síle Ducha svatého překonáváme každé rozdělení a každou nesvornost, ať jsme jedno tělo a jedna duše.